

«Умирають майстри, залишаючи спогад, як рану...»

Костенко Ліна Василівна

* * *

Умирають майстри, залишаючи спогад, як рану.
В барельєфах печалі уже їм спинилася мить.
А підмайстри іще не зробились майстрами.
А робота не жде. Її треба робить.

І приходять якісь безпардонні пронози.
Потираючи руки, беруться за все.
Поки геній стоїть, витираючи сльози,
метушлива бездарність отари свої пасе.

Дуже дивний пейзаж: косяками ідуть таланти.
Сьоме небо своє пригинає собі суєта.
При майстрах якось легше. Вони — як Атланти,
держать небо на плечах. Тому і є висота.

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/umyraiut_maistry_zalyshaiuchy_spoHAD_yak_ranu